

UZASADNIENIE

Powód Ł. W. w pozwie z 20 stycznia 2017 roku domagał się zasądzenia od pozwanego (...) SA w H. Oddział w W. kwoty 20.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wraz z odsetkami ustawowymi od 13 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty.

Nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że 13 marca 2015 r. miał miejsce wypadek w wyniku którego doznał obrażeń ciała. Sprawca wypadku posiadał aktualną polisę OC wystawioną przez pozwanego. W toku likwidacji szkody pozwany przyznał powodowi kwotę 2.000 złotych z tytułu zadośćuczynienia. Za doznaną krzywdę.

(pozew k. 3-9)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa wskazując, iż 26 października 2016 r. w skutek nabycia portfela umów ubezpieczeniowych nastąpiło przejście uprawnień na inne towarzystwo (...) SA w W.. Ponadto zakwestionował wysokość żądani powoda albowiem nie występują przesłanki uzasadniające przyznanie dodatkowego zadośćuczynienia.

(odpowiedź na pozew k. 57-68)

Postanowieniem z 18 sierpnia 2017 roku wezwano do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) SA w W..

(postanowienie k. 238)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i podtrzymał stanowisko wyrażone w odpowiedzi na pozew pozwanego (...) SA Oddział w Polsce z siedzibą w W..

(odpowiedź na pozew k. 246)

Postanowieniem z 6 września 2019 roku sąd zwolnił od udziału w sprawie pozwanego (...) SA Oddział w Polsce z siedzibą w W..

(postanowienie z 6.09.2019 r. k. 533)

Sąd ustalił, co następuje:

13 marca 2015 roku doszło do wypadku drogowego w wyniku którego powód Ł. W. doznał stłuczenia głowy ze wstrząśnieniem mózgu, skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa z zespołem bólowym.

Pojazd kierowany przez sprawcę, był przedmiotem ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych na podstawie umowy ubezpieczenia zawartej z pozwanym (...) SA Oddział w W.. 26 października 2016 r. inne towarzystwo ubezpieczeniowe nabyło portfel umów ubezpieczeniowych. Uprawnienie to przeszło na (...) SA w W..

(dowód: - postanowienie k. 14,

- opinia medyczna k. 15,

- opinia medyczna konsultanta krajowego k. 16-17,

- dokumentacja medyczna k. 18-44,

- odpis KRS k. 70-74,

- odpis KRS k. 76-80,

- akta szkody k. 82-236

- orzeczenie komisji lekarskiej k. 376-379)

Na skutek wypadku z 13 marca 2015 roku u powoda wystąpiły zaburzenia psychiczne w postaci zespołu subdepresyjno-lękowego. Przejawiały się one przeżywaniem sytuacji wypadku, obniżeniem nastroju, nadmiernym wycofaniem i pesymizmem, stanami lękowymi, zaburzeniami snu, ograniczeniem aktywności. Miały nasilenie umiarkowane. U powoda nie wystąpił długotrwały uszczerbek na zdrowiu trwający dłużej niż 6 miesięcy ani trwały. Jednakże nadal występują u niego zaburzenia.

Obecnie nie wymaga leczenia psychiatrycznego lub psychologicznego związanego z psychicznymi skutkami wypadku.

(dow ód: - opinia psychologiczna biegłego J. S. k. 274-281,

- uzupełniająca opinia psychologiczna biegłego J. S. k. 302-306, 340-346)

W wyniku zdarzenia powód doznał stłuczenia głowy ze wstrząśnieniem mózgu, skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa z zespołem bólowym. U powoda stwierdzono również zespół bólowy odcinka lędźwiowego kręgosłupa, który nie był związany z wypadkiem. Z punktu widzenia ortopedycznego, u powoda nie stwierdzono długotrwałego czy trwałego uszczerbku na zdrowiu. Powód jest sprawny, wyleczony, prezentuje pełny zakres funkcjonowania narząd ruchu.

(dow ód: - opinia biegłego z zakresu ortopedii i chirurgii W. Ż. k. 383-386)

Doznane przez powoda obrażenia ciała nie miały znaczącego wpływu na jego życie w zakresie zdolności do samodzielnego poruszania się lub zależności od pomocy innych osób w codziennym funkcjonowaniu. Powód nie doznał żadnych urazów ani obrażeń, które powodowałyby strukturalne utrwalone zmiany w organizmie mogące mieć jakikolwiek negatywny wpływ na stan zdrowia powoda w przyszłości.

(dow ód: - opinia biegłego z zakresu neurologii J. K. z 14.05.2019 r. k. 500-504)

Powód w dacie zdarzenia pracował jako przedstawiciel handlowy.

Z powodu wypadku przebywał na zwolnieniu lekarskim przez okres 2 miesięcy.

Powód przed wypadkiem był aktywny. W wyniku tego wypadku jeden z uczestników zmarł. Sytuacja ta spowodowała, że powód miał pogorszony nastrój, często opowiadał o akcji ratowniczej, bardzo przeżywał to zdarzenie. Bał się jeździć samochodem, pouczał wszystkich by jeździli wolniej. Po wypadku przestał być chętny do aktywnego spędzania czasu.

(dow ód: - akta szkody k. 82-236

- zeznania świadka E. P. k. 249,

- zeznania świadka D. W. k. 249-249v)

W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego (...) SA Oddział w W. decyzją z 14 lipca 2015 roku przyznał powodowi kwotę 2.000 złotych z tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

(dow ód: - decyzja z 14.07.2015 r. k. 45-46,

- akta szkody k. 82-236)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody zaoficerowane przez strony reprezentowane przez fachowych pełnomocników procesowych nie prowadząc postępowania dowodowego z urzędu.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty urzędowe i częściowo prywatne złożone przez strony do akt, żadna ze stron nawzajem nie kwestionowała ich prawdziwości czy i wiarygodności, nie budziły one również wątpliwości Sądu. Podstawę ustaleń stanowiła w istotnym zakresie dokumentacja lekarska.

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w postaci zeznań świadka E. P. i D. W., którzy opisali stan powoda po zdarzeniu. Natomiast posiłkowo sąd oparł się na informacyjnych zeznań powoda Ł. W. (k. 248-249).

W powiązaniu z załączoną do akt historią choroby powoda, które to dowody w sposób jasny i precyzyjny pozwoliły ustalić stan jego samopoczucia.

W ocenie Sądu w całości należało uwzględnić opinie sądowo-lekarskie wraz ich uzupełnieniami wykonane na potrzeby niniejszego postępowania, które sporządził biegły psycholog J. S. oraz opinii biegłych z zakresu: ortopedii W. Ż., psychiatrii J. Ł. oraz neurologii J. K., odpowiadają one na pytania sądu i wątpliwości stron. W ocenie Sądu opinie te są kompletne, wyczerpujące i sporządzone zgodnie z zasadami wiedzy specjalistycznej, której dotyczyły. Nadto opinie te, uwzględniają w sposób rzetelny wszystkie wytyczne sądu. Biegli w oparciu o wszechstronną analizę przedstawionej dokumentacji lekarskiej oraz badanie powódki, wydali opinie kategoryczne i dokładne, zaś komunikatywność zawartych w nich sformułowań pozwala na zrozumienie wyrażonych ocen oraz poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich. Brak także w tychże opiniach wewnętrznych sprzeczności i wykluczających się wzajemnie wniosków. Żadnych wątpliwości nie budzi przy tym fachowość i kompetentność biegłych, którzy posiadają wystarczającą wiedzę w dziedzinie, w której się wypowiadali. Opinie te tworzą wraz z zeznaniami świadków oraz z dokumentacją lekarską wzajemnie uzupełniającą się całość.

W ocenie Sądu na chwilę orzekania żadna z istotnych okoliczności nie pozostawała niewyjaśniona, bowiem opinie pisemne biegłych, dołączona dokumentacja lekarska oraz zeznania świadków w sposób jasny i precyzyjny pozwoliły na ustalenie konsekwencji zdarzenia, któremu uległ powód.

Dlatego też sąd nie przydał waloru wiarygodności opinii biegłej z zakresu neurologii M. Ż..

Mając na uwadze powyższy stan faktyczny stwierdzić należy, iż kwestia sporna między stroną powodową i pozwaną sprowadza się do odmiennej oceny, czy zachodzą przesłanki uzasadniające roszczenie powoda w dochodzonej pozwem wysokości, a w konsekwencji czy jest on uprawniony do żądania spełnienia świadczenia przez pozwanego ubezpieczyciela.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje- co do zasady- na uwzględnienie w całości, zaś co do wysokości- w części.

Odpowiedzialność ta wynika z art. 9 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) z dnia 22 maja 2003r. (Dz.U.124, poz.1152 ze zmianami). Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Z przepisów dalszej części wskazanej ustawy wynika, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem pojazdów szkodę, której następstwem jest m.in. uszkodzenie ciała i rozstrój zdrowia (art. 34 ust. 1 ustawy).

Powyższe przepisy są konsekwencją regulacji zawartej w kodeksie cywilnym, gdzie w przepisie art. 822 §1 kc stwierdzono, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia

określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający lub ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 §4 kc).

Powyższa regulacja wskazuje, iż wyrządzenie szkody skutkuje powstaniem więzi materialnoprawnej między poszkodowanym a ubezpieczycielem posiadacza pojazdu. Powstanie szkody powoduje zarówno po stronie ubezpieczyciela jak i ubezpieczającego odpowiedzialność o charakterze akcesoryjnym, gdzie ubezpieczyciel i posiadacz pojazdu nie odpowiadają wprawdzie solidarnie, ale zapłata przez jednego z nich zwalnia pozostałego. Stąd jest to tzw. odpowiedzialność *in solidum*, która istnieje od chwili ustalenia obowiązku naprawienia szkody osobie poszkodowanej.

Zakres odpowiedzialności ubezpieczającego jest przy tym tożsamy z zakresem odpowiedzialności ubezpieczonego i znajdują wobec niego zastosowanie przepisy prawa cywilnego dotyczące odpowiedzialności posiadacza pojazdu i wymagalności roszczeń wobec niego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3.05.1972r. I CR 57/72).

Stosownie do art. 445 § 1 k.c. zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę może domagać się poszkodowany, który w wyniku czynu niedozwolonego doznał uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Ustawodawca nie sprecyzował sposobu ustalania wysokości świadczeń z tego tytułu, pozostawiając decyzję w tym przedmiocie sędziowskiemu uznaniu, opartemu na całokształcie okoliczności danej sprawy. Przeprowadzona w ten sposób analiza konkretnego przypadku ma doprowadzić do wyliczenia odpowiedniej sumy, to jest takiej, która opowiada krzywdzie, ale nie jest nadmiernie wygórowana na tle stosunków majątkowych społeczeństwa. Przez krzywdę należy rozumieć cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych doznaniach przeżywanych w związku z cierpieniami fizycznymi i ich następstwami, zwłaszcza trwałymi lub nieodwracalnymi uszkodzeniami ciała lub rozstrojem zdrowia. W pojęciu krzywdy mieszczą się nie tylko cierpienia fizyczne i psychiczne już doznane, ale również te, które mogą powstać w przyszłości. W orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, że ocena rozmiarów krzywdy wymaga uwzględnienia nasilenia cierpień, długotrwałości choroby, rozmiaru kalectwa, trwałości następstw zdarzenia oraz konsekwencji uszczerbku na zdrowiu w dziedzinie życia osobistego i społecznego (m.in. wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999 r. II UKN 681/98 OSNP 16/2000, poz. 626, Biul. Inf. Pr. 2000 nr 4, str. 78, Legalis 47791).

Zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty sumy symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie winno ono być utrzymane w rozsądnych granicach. Od osoby odpowiedzialnej za szkodę poszkodowany winien otrzymać sumę pieniężną na tyle w danych okolicznościach odpowiednią, by mógł za jej pomocą zatrzeć lub złagodzić poczucie krzywdy i odzyskać równowagę psychiczną. (uchwała SN z dnia 8 grudnia 1973 r. III CZP 37/73, OSNC 9/1974, poz. 145, Legalis 17569). Istotne jest także to, że zadośćuczynienie ma charakter jednorazowy, powinno zatem uwzględniać w sposób całościowy wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które mogą powstać w przyszłości.

W odniesieniu do żądania zadośćuczynienia, dla oceny tego roszczenia, istotne jest ustalenie przesłanek wyznaczających rozmiar krzywdy, a co za tym idzie, wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia.

Przy ocenie rozmiaru przyznanego zadośćuczynienia Sąd rozważał wskazówki zawarte w bogatym w tym zakresie orzecznictwie Sądu Najwyższego. W art. 445 § 1 k.c. dotyczącym zadośćuczynienia pieniężnego, ustawodawca posługuje się pojęciem niedookreślonym "suma odpowiednia". Poszkodowany powinien otrzymać od osoby odpowiedzialnej za szkodę sumę pieniężną o tyle w konkretnych okolicznościach odpowiednią, ażeby mógł za jej pomocą złagodzić odczucie krzywdy i odzyskać równowagę psychiczną (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r. sygn. akt III CZP 37/73 OSNC 1974/9/145). Zadośćuczynienie powinno uwzględniać doznaną krzywdę poszkodowanego, na którą składają się cierpienie fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienie psychiczne polegające na ujemnych uczuciach przeżywanych bądź w związku z urazami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia zwłaszcza trwałymi lub nieodwracalnymi (wyrok Sądu

Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 listopada 1994 r., sygn. akt III APr 43/94 Legalis 33560). Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 1972 r. sygn. akt II CR 57/72, określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanego krzywdy a m.in. również wieku poszkodowanego i czasu trwania jego cierpień. Przyznanie zadośćuczynienia nie wymaga zatem w zasadzie oceny rozmiaru szkody związanej z uszczerbkiem na zdrowiu, kosztami wynikłymi z uszkodzenia ciała czy utratą zdolności zarobkowej lub zwiększeniem potrzeb, albo zmniejszeniem widoków na przyszłość; istotne są natomiast okoliczności składające się na pojęcie krzywdy, które nie są tożsame z okolicznościami decydującymi o pogorszeniu sytuacji życiowej lub majątkowej poszkodowanego (wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 1999 r. II UKN 681/98, Legalis 43625). Ponadto w ramach art. 445 §1k.c. uwzględniane są okoliczności, które składają się na pojęcie krzywdy i jej rozmiar. Stąd posługiwanie się jedynie tabelami procentowego uszczerbku na zdrowiu i stawkami za każdy procent trwałego uszczerbku dla rozstrzygnięcia zasadności roszczenia o zadośćuczynienie i jego wysokości, znajduje jedynie orientacyjnie zastosowanie i nie wyczerpuje oceny (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 18 lutego 1998 r. I ACa 715/97, Legalis 41831).

Treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2005 r., sygn. akt I CK 7/05, Legalis 354618 wskazuje, iż na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji wysokość zadośćuczynienia, składają się cierpienia fizyczne i psychiczne, których rodzaj, natężenie i czas trwania należy każdorazowo określić w okolicznościach konkretnej sprawy. Mierzenie krzywdy wyłącznie stopniem uszczerbku na zdrowiu stanowiłoby niedopuszczalne uproszczenie nieznajdujące oparcia w treści art. 445 § 1 k.c.

Zdaniem Sądu najbardziej zobiektywizowaną metodą pomocniczą dla ustalenia należnego powodowi zadośćuczynienia za doznaną krzywdę będzie odniesienie ustalonego okresu trwania przez powoda w stanie depresji przez okres 4 miesięcy do minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w dacie zamknięcia rozprawy tj. 2.250zł za każdy miesiąc. W kwocie tej bowiem, jako podstawowemu miernikowi stopy życiowej społeczeństwa można zawrzeć wszelkie niedogodności i ograniczenia związane z okresem rekonwalescencji i powrotem do zdrowia, jak również dolegliwości bólowe i cierpienia, które niewątpliwie nieodłącznie wiążą się z ustaleniem trwałego bądź długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Dodatkowo sąd uznał, iż zasadnym będzie przyznanie powodowi zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z tym, że utrzymują się u niego umiarkowane nasilone nastawienia depresyjno – lękowe, które trwają od 13 marca 2015 roku czyli 4,5 roku co pozwala na ustalenie, że przez ten okres należy się powodowi zadośćuczynienie w wysokości 2400 złotych za każdy rok – czyli 10800 złotych i nie może być uznane za naruszenie dyspozycji art. 445 kc.

Na wysokość przyznanego powodowi zadośćuczynienia rzutowały okoliczności związane z wpływem wypadku na codzienne funkcjonowanie i jego dotychczasowy sposób życia. Obecnie u powoda utrzymują się umiarkowane nasilone nastawienia depresyjno – lękowe.

Uwzględniając wszystkie omówione okoliczności faktyczne sprawy rzutujące na wysokość zadośćuczynienia Sąd uznał, że rozmiar cierpień psychicznych, jakich powód doznał w związku z przedmiotowym wypadkiem był spory. Przedstawione okoliczności wskazują na to, że zaistniałe zdarzenie w istotny sposób zaważyło na jego życiu.

Reasumując, Sąd ocenił, że powodowi należy się stosowna rekompensata pieniężna. Mierząc wysokość zadośćuczynienia w niniejszej sprawie uznał, że wysokość tej rekompensaty winna przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość majątkową. W ocenie Sądu kwota zadośćuczynienia w łącznej kwocie 19.800 złotych pomniejszona o kwotę wypłaconą przez ubezpieczyciela w wysokości 2.000 złotych czyli 17.800 złotych przyznana powodowi jest utrzymana w rozsądnych granicach i nie razi niewspółmiernością, pozwala w znacznym stopniu zatrzeć jego poczucie krzywdy i odczuwane dolegliwości powstałe w związku z wyrządzoną szkodą.

Mając na uwadze powyższe, konkludując, na mocy art. 822 kc w zw. z art. 444 §1 kc i art. 445 §1 kc w zw. z art. 431 § 1 kpc Sąd orzekł, jak w punkcie I sentencji wyroku, zasądzać od pozwanego (...) SA na rzecz powoda kwotę 17.800 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty

W pozostałym zakresie oddalając powództwo jak w punkcie II wyroku.

Powód domagał się zasądzenia odsetek od kwoty zadośćuczynienia od dnia 13 kwietnia 2015 r.

Poczynione przez Sąd ustalenia pozwoliły na stwierdzenie, że roszczenie powoda było zasadne w dacie jego zgłoszenia.

W związku z tym, że pozwany pozostawał w zwłóce ze spełnieniem świadczenia (art.476 k.c.), co wiąże się z powstaniem zobowiązania do uiszczenia odsetek ustawowych (art.481 k.c.), powód domagał się również ich zasądzenia. W zawisłej sprawie orzekając w przedmiocie odsetek, Sąd miał na uwadze, iż jeżeli dłużnik nie spełnia świadczenia i dochodzi do procesu, dla prawidłowego określenia daty początkowej płatności odsetek konieczne jest ustalenie, w jakiej wysokości zasadne było roszczenie w dacie jego zgłoszenia, która to data jest najczęściej datą wymagalności roszczenia co do poszczególnych kwot, w rozumieniu zasad art. 481 § 1 k.c. Poczynione przez Sąd ustalenia pozwoliły na stwierdzenie, że roszczenie powoda było zasadne w dacie jego zgłoszenia pozwanemu. Powód zgłosił swoje roszczenie pozwanemu w dniu 13.03.2015 r. Tym samym pozwany był zobowiązany – zgodnie z treścią przepisu art. 817 §1 kc- spełnić świadczenie do dnia 12 kwietnia 2015 r. Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził ustawowe odsetki od kwoty zasądzonego zadośćuczynienia od dnia 13 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty.

Jednocześnie przepis art. 108 §1 kpc nakazuje Sądowi rozstrzygać o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Zgodnie z treścią art. 98 kc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu zalicza się m.in. poniesione przez stronę koszty sądowe i jeśli strona była reprezentowana przez fachowego pełnomocnika- jego wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w przepisach odrębnych.

W niniejszej sprawie powód tytułem opłaty sądowej uiścił 1000 złotych.

Obie strony były reprezentowane przez fachowych pełnomocników – adwokata.

Stawka minimalna wynagrodzenia w myśl §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, przy wartości przedmiotu sporu powyżej 10.000 zł do 50.000 zł, wynosi 3.600 zł.

Żądanie powoda było co do zasady uzasadnione, zaś co do wysokości Sąd uwzględnił je w części (w wysokości która to kwota stanowi 89% dochodzonego roszczenia; w pozostałym zakresie tj. w 11% wygrał pozwany). Skoro zatem strony postępowania były reprezentowane przez fachowych pełnomocników, mając na uwadze wynik procesu, pozwany winien zwrócić powodowi kwotę 3698 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W myśl przepisu art. 83 ust.2 w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28.07.2005 r. w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie Sąd orzeka również o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach. Na potrzeby niniejszej sprawy Sąd zlecił biegłemu sądowemu sporządzenie opinii. Koszt wynagrodzenia dla biegłych wyniosły łącznie 5583,86 złotych. Mając na uwadze wynik procesu część wydatków na wynagrodzenie dla biegłych należna od pozwanego stanowi kwotę 4969,64 złotych (5583,86 zł x 89%) natomiast od powoda stanowi kwotę 614,22 złotych pomniejszoną o 600 złotych uiszczony zaliczki – czyli 14,20 złotych

Mając zatem na uwadze powyższe Sąd skompensował powyższe kwoty i na mocy art. 108 §1 kpc w zw. z art. 98 kpc, kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu orzekł, jak w punkcie III wyroku zasądzać od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3698 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

W punkcie IV sentencji Sąd zasądził na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kościerzynie od powoda kwotę 14,20 złotych i od pozwanego kwotę 4969,64 złotych tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

SSR Ewa Bork – Aponowicz